

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/64/2018
Identifikačné číslo spisu: 1013202282
Dátum vydania rozhodnutia: 21.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1013202282.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Marián Trenčan a členov senátu JUDr. Igor Belko a Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, PhD., v právnej veci žalobcu : Generali Poistovňa, a. s., Lamačská cesta 3/A, Bratislava, IČO: 35 709 332, zastúpený: JUDr. Eugen Kostovčík, advokát, Gelnická 33, Košice, proti žalovanému (v konaní sťažovateľ): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/179/2017-59 zo dňa 28. júna 2018, v konaní o preskúmanie zákonnosti opatrenia žalovaného, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/179/2017-59 zo dňa 28. júna 2018 zrušuje a vec vracia krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Postup pred orgánom finančnej správy

1. Dňa 20.9.2013 žalobca doručil žalovanému „Návrh na nariadenie obnovy konania z úradnej moci vo veci rozhodnutia bývalého Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/221/9740-52008/2008/990390-r zo dňa 17.7.2008, ktorým odvolací orgán potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 500/230/9929/08/Adač zo dňa 11.4.2008 o vyrubení rozdielu dane z príjmov právnickej osoby žalobcovi za zdaňovacie obdobie roku 2004" (ďalej aj „podanie žalobcu").

2. Žalobca v predmetnom podaní uviedol, že podľa uvedeného dodatočného platobného výmeru správca dane predmetom opakovanej daňovej kontroly za rok 2004 bolo okrem preverenia odpočtu daňovej straty u žalobcu v roku 2004 aj overenie výšky úhrnu daňových strát za roky 2000-2002. Správca dane

konštatoval, že daňová strata za roky 2000 - 2002 žalobcovi nevznikla. Z tohto dôvodu mu neuznal odpočítateľnú položku od základu dane vo výške 1/5 úhrnu strát za roky 2000 - 2002, zvýšil mu základ dane o sumu 10.899.620,- Sk a z tejto sumy vyrubil rozdiel na dani z príjmov v sume 2.070.928,- Sk. Rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2004 v uvedenej sume pozostával podľa žalobcu výlučne z neuznania odpočítanej daňovej straty. Na odvolanie žalobcu vtedajšie Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím č. I./221/9740-52008/2008/990390-r dodatočný platobný výmer potvrdilo.

3. Žalobca ďalej v podaní poukázal na to, že Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty za úplne identických skutkových a právnych okolností dodatočným platobným výmerom č. 500/230/21345/08/Adač vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov za rok 2005 v sume 4.994.026,- Sk, pričom Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím č. I./221/15031-84931/2008/990390-r zo dňa 4.12.2008 tento dodatočný platobný výmer potvrdilo. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4S/25/2009 zo dňa 11.5.2012 zamietol žalobcovu žalobu o preskúmanie zákonnosti uvedeného rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, avšak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4Sžf/43/2012 zo dňa 18.6.2013 zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zrušil rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I./221/15031-84931/2008/990390-r a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobca poukázal na tú časť odôvodnenia uvedeného rozsudku, v ktorej Najvyšší súd citoval časť z iného rozhodnutia tohto súdu vo veci sp. zn. 3Sžf/42/2007. Na tejto sekundárnej citácii žalobca staval svoju argumentáciu.

4. Tvrdil, že nakoľko je skutkový a právny stav, na základe ktorého Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky potvrdilo dodatočný platobný výmer správcu dane za rok 2004, úplne identický so skutkovým právnym stavom, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4Sžf/43/2012 zrušil rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky týkajúceho sa dane z príjmu právnických osôb žalobcu za rok 2005, je podľa žalobcu možné prijať záver, že hmotnoprávne podmienky na nariadenie obnovy konania z úradnej moci vo veci rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I./221/9740-52008/2008/990390-r sú splnené. Podľa žalobcu je rozsudok Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 4Sžf/43/2012 rozhodnutím o predbežnej otázke, ktorou má byť, že správca dane nemohol meniť výšku daňových strát za rok 2000 - 2002 a teda ani výšku odpočítanej daňovej straty za roky 2004 a 2005.

5. Žalobca v podaní výslovne uviedol, že podáva návrh na nariadenie obnovy konanie z úradnej moci podľa § 3 a § 58 v nadväznosti na § 75 a 76 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“), preto je návrh podávaný priamo proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, ktoré je podľa § 76 ods. 2 Daňového poriadku príslušné na nariadenie alebo zamietnutie návrhu na obnovu konania. Mal za to, že ak sú splnené zákonné podmienky pre obnovu konania uvedené v § 75 ods. 1 písm. a/ až c/ Daňového poriadku a dodržané lehoty, účastník konania má na obnovu konania právny nárok.

6. Na podanie žalobcu reagoval žalovaný oznámením zo dňa 15.11.2013 (ďalej aj „oznámenie žalovaného“), v ktorom citoval ustanovenia § 75 ods. 1 a 75 ods. 3 Daňového poriadku a na záver uviedol, že v prípade rozhodnutia o odvolaní, ktoré Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky vydalo dňa 17.7.2008 pod č. I./221/9740-52008/2008/990390-r, nenastal ani jeden zo zákonných dôvodov oprávňujúci správny orgán obnoviť konanie z úradnej moci.

II.

Konanie pred krajským súdom

7. Proti opatreniu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a navrhol ho zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca v žalobe v podstate zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v návrhu na obnovu konania z

úradnej moci zo dňa 18.09.2013 a tvrdil, že hmotnoprávne i procesnoprávne podmienky na nariadenie obnovy konania z úradnej moci sú splnené, pričom napadnutým opatrením žalovaného bol ukrátený na svojich právach.

8. Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby navrhol žalobu zamietnuť a zotrval na tom, že v prejednávacom prípade nenastal ani jeden z troch zákonných dôvodov vymedzených v § 75 ods. 1 Daňového poriadku pre nariadenie obnovy konania z úradnej moci. Zaujal názor, že žalobcovi nič nebránilo využiť inštitút žaloby proti rozhodnutiu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I./221/9740-52008/2008/990390-r zo dňa 17.7.2008, ku ktorému smeroval podnet na obnovu konania.

9. V písomnom stanovisku zo dňa 2.11.2017 k vyjadreniu žalovaného k žalobe žalobca okrem iného uviedol, že ak Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vo veci sp. zn. 4Sžf/43/2012 preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného vo veci dane z príjmov za rok 2005 a toto rozhodnutie zrušil, rozhodol o predbežnej otázke, pričom týmto rozhodnutím boli daňové orgány v prejednávanej veci viazané. Za zásadu označil, že orgán verejnej moci je povinný obnoviť konanie z úradnej moci vždy, ak je dostatočne preukázané, že boli splnené zákonné podmienky pre obnovenie konania (III.ÚS 343/07 zo dňa 20.1.2009). Podľa jeho názoru povinnosť nariadiť obnovu konania z úradnej moci mal v zmysle § 75 ods. 1 písm. c/ Daňového poriadku i žalovaný v prejednávanej veci, s ohľadom na identický skutkový a právny stav vo veci rozhodnutia o dani z príjmov za rok 2005, v ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4Sžf/43/2012. Skutočnosť, že žalobca nevyužil svoje oprávnenie podať žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 17.7.2008, nemá podľa jeho názoru žiaden vplyv na povinnosť žalovaného postupovať podľa § 75 ods. 1 písm. c/ Daňového poriadku.

10. Na pojednávaní konanom dňa 28.6.2018 krajský súd vyhlásil rozsudok, ktorým zrušil oznámenie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Priznal tiež žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

11. V odôvodnení rozsudku krajský súd najprv konštatoval, že napadnutú písomnosť je potrebné pokladať za rozhodnutie vydané správnym orgánom podliehajúce súdному prieskumu s dôrazom na skutočnosť, že zasahuje do práv a právom chránených záujmov žalobcu. Ďalej uviedol, že návrh na nariadenie obnovy konania bol podaný nesprávnemu daňovému orgánu, nakoľko v zmysle § 75 ods. 3 Daňového poriadku návrh na obnovu konania sa podáva u správcu dane, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni. Druhostupňový daňový orgán, ktorému bol návrh na nariadenie obnovy konania doručený, podľa krajského súdu pochybil, keď vec nepostúpil správcovi dane, ktorý vo veci platobného výmeru č. 500/230/9929708/Adač rozhodol v prvom stupni. Toto pochybenie mohlo mať podľa krajského súdu za následok nezákonnosť žalobou napadnutého oznámenia.

12. Krajský súd ďalej konštatoval, že návrh na nariadenie obnovy konania bol podaný zmatečne, keďže konanie možno podľa § 75 Daňového poriadku obnoviť len na návrh alebo z úradnej moci. Ak ide o návrh na povolenie obnovy konania, musí byť z neho zrejmé, podľa akého ustanovenia § 75 ods. 1 Daňového poriadku sa obnova konania navrhuje povoliť, aby boli popísané všetky skutočnosti a fakty, ktoré odôvodňujú obnovu konania, kedy sa o týchto skutočnostiach navrhovateľ dozvedel, prečo ich neuplatnil v priebehu pôvodného konania a prečo mali tieto skutočnosti a fakty podstatný vplyv na priebeh konania a na rozhodnutie správcu dane. Správca dane mal podľa názoru krajského súdu postupovať s profesionálnou zodpovednosťou a buď vyzvať žalobcu na odstránenie väd podania a následne o návrhu rozhodnúť, alebo návrh zamietnuť a v odôvodnení rozhodnutia sa so všetkými skutkovými aj právnymi otázkami vysporiadať. Krajský súd mal za to, že žalovaný nepostupoval podľa Daňového poriadku, o návrhu na obnovu konania rozhodol ako nepríslušný orgán, samotné oznámenie zo dňa 15.11.2013 neobsahuje žiadnu úvahu, ani zdôvodnenie. Preto dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a napadnuté oznámenie ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a porušenie ustanovení Daňového poriadku o obnove konania zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Kasačná sťažnosť žalovaného / stanovisko žalobcu

13. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) pre nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom.

14. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že v procese neurobil žiadnu chybu a že krajský súd nerozlišuje návrh (účastníka konania) na obnovu konania podľa § 75 ods. 1 Daňového poriadku od návrhu na nariadenie obnovy konania z úradnej moci, ktoré nemá oporu v Daňovom poriadku. Upozornil na to, že mu nebol doručený návrh účastníka konania na obnovu konania, ale „návrh na nariadenie obnovy konania z úradnej moci“. Keďže takýto návrh ustanovenie § 75 Daňového poriadku nedefinuje, reagoval sťažovateľ na podanie žalobcu oznámením zo dňa 15.11.2013 a nie vydaním rozhodnutia v zmysle § 76 ods. 5 a 6 Daňového poriadku. Sťažovateľ nesúhlasil s právnym záverom krajského súdu, že napadnuté oznámenie má charakter rozhodnutia. Trval na tom, že rozhodnutie nevydal a ani to nebolo jeho úmyslom.

15. Sťažovateľ ďalej upozornil na to, že žalobca v podaní, ktorým navrhol nariadenie obnovy konania z úradnej moci, neuviedol konkrétne odseky § 75 a § 76 Daňového poriadku, v zmysle ktorých toto podanie podal. Sťažovateľ mal za to, že konkretizácia relevantného ustanovenia zákona nie je možná, pretože Daňový poriadok nedáva daňovému subjektu právo ani možnosť podať správcovi dane návrh, aby obnovu konania nariadil z úradnej moci.

16. Sťažovateľ poukázal na to, že v čase podania predmetného návrhu dňa 18.9.2013 už disponoval oznámením Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/011969/2009-721 zo dňa 26.6.2009, ktoré na podnet žalobcu prešetrilo rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I./221/9740-52008/2008/990390-r zo dňa 17.7.2008 a dospelo k záveru, že toto je v súlade so zákonom a preto v zmysle § 53 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov nie sú dôvody na jeho zmenu alebo zrušenie.

17. Z uvedených dôvodov sťažovateľ zotrval na tom, že v prejednávacom prípade nenastal ani jeden z troch zákonných dôvodov podľa § 75 ods. 1 Daňového poriadku oprávňujúcich správny orgán obnoviť konanie z úradnej moci. Sťažovateľ podotkol, že žalobcovi nič nebránilo využiť inštitút žaloby a svojich práv na domáhať napadnutím rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 17.7.2008 podaním žaloby na príslušný súd.

18. Žalobca v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol túto zamietnuť, pričom zopakoval svoju argumentáciu z predchádzajúcich podaní v predmetnej veci.

IV.

Právne závery kasačného súdu

19. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal v medziach dôvodov kasačnej sťažnosti napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 139 ods. 4 k § 463 S.s.p.) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná a preto podľa § 462 S.s.p. zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 21.01.2020.

20. Kasačný súd na úvod poznamenáva, že v procesno-právnom prostredí Správneho súdneho

poriadku, ktorý nadobudol účinnosť dňom 01.07.2016, nemožno na oznámenie žalovaného zo dňa 15.11.2013 hľadieť ako na rozhodnutie orgánu verejnej správy, pretože formálne nie je ako rozhodnutie označené a ani v zmysle Daňového poriadku sa za rozhodnutie nepovažuje (§ 3 ods. 1 písm. b/ S.s.p.). Ide o správny akt, ktorý môže mať povahu opatrenia orgánu verejnej správy, hoci jeho spôsobilosť zasiahnuť do práv, právom chránených záujmov alebo povinností žalobcu je z nižšie uvedených dôvodov sporná. Táto otázka však za daných okolností nie je pre posúdenie kasačnej sťažnosti rozhodujúca, pretože rozhodnutia i opatrenia orgánov verejnej správy preskúmajú správne sudy v zásade v rovnakom právnom režime (§ 2 ods. 2, § 6 ods. 1 S.s.p.) a otázka prípustnosti súdneho preskúmania oznámenia žalovaného nebola predmetom sťažnostných bodov (§ 453 ods. 1, 2 S.s.p.).

21. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov pripadlo kasačnému súdu predovšetkým preskúmať, či krajský súd posúdil vec po právnej stránke správne, keď podľa sťažovateľa nerozlíšil návrh účastníka konania na obnovu konania od nariadenia obnovy konania z úradnej moci a tiež keď konštatoval, že bolo potrebné o podaní žalobcu rozhodnúť formálnym rozhodnutím s náležitosťami podľa § 63 Daňového poriadku.

22. Z právnej úpravy citovanej v rozsudku krajského súdu, týkajúcej sa obnovy daňového konania, vyplýva, že obnoviť konanie je možné len z dôvodov uvedených v § 75 ods. 1 písm. a/ až c/ Daňového poriadku, pričom tieto dôvody platia tak pre povolenie obnovy na návrh účastníka daňového konania, ako aj pre nariadenie obnovy konania z úradnej moci. Pre podanie návrhu účastníka na obnovu konania stanovuje zákon subjektívnu lehotu (6 mesiacov odo dňa, keď sa účastník konania preukázateľne dozvedel o dôvodoch obnovy konania) aj objektívnu lehotu (do troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorého sa obnova konania týka), ďalej povinnosť uviesť niektorý zo zákonom predpokladaných dôvodov obnovy a tiež doložiť dôvodnosť návrhu a jeho včasnosť. O návrhu účastníka na povolenie obnovy konania musí orgán správy dane rozhodnúť, a to tak, že buď obnovu konania povolí, alebo návrh zamietne (§ 75 ods. 4, 5 Daňového poriadku).

23. Nariadiť obnovu konania z úradnej moci patrí daňovému orgánu vtedy, ak sa dozvie o tom, že pre tento postup existujú zákonné dôvody, bez ohľadu na to, či túto informáciu získal vlastnou iniciatívou, alebo z podnetu akejkoľvek inej osoby. Nie je vylúčené, aby nariadenie obnovy konania z úradnej moci inicioval aj účastník daňového konania. Ak však daňový orgán po preskúmaní takéhoto podnetu dospeje k záveru, že dôvody pre nariadenie obnovy konania z úradnej moci neexistujú, rozhodnutie o tom nevydáva, keďže konanie o nariadení obnovy z úradnej moci nie je z procesného hľadiska konaním, ktoré sa začína na návrh (§ 76 ods. 1, 3 Daňového poriadku).

24. Kasačný súd celkom nesúhlasí so sťažovateľom v tom, že krajský súd nerozlíšil návrh účastníka konania na obnovu konania od nariadenia obnovy konania z úradnej moci. Krajský súd si bol zrejme vedomý rozdielov medzi týmito procesnými inštitútmi, avšak konštatoval, že správca dane mal vyzvať žalobcu na odstránenie väd podania a žiadať doplnenie návrhu na povolenie obnovy konania o predpísané náležitosti (body 46-47 rozsudku krajského súdu). Kasačný súd je na rozdiel od krajského súdu toho názoru, že z obsahu podania žalobcu je úplne zrejmé, že mienil iniciovať nariadenie obnovy konania z úradnej moci, nie podať návrh na povolenie obnovy konania. Výslovne sa dovoľáva zásady oficiality, s ktorou je spojené nariadenie obnovy konania z úradnej moci a nie dispozičnej zásady, ktorou je ovládané konanie o návrhu na povolenie obnovy konania.

25. Žalobca teda vedel, čoho sa domáha, tvrdiac, že na obnovu konania má v prípade naplnenia zákonných dôvodov právny nárok. S tým možno súhlasiť len do tej miery, že právny poriadok skutočne poskytuje účastníkovi daňového konania právne prostriedky na vymoženie obnovy konania, ak sa preukáže naplnenie niektorého zo zákonom predpokladaných dôvodov. To však platí iba v prípade, že sa účastník daňového konania o povolenie jeho obnovy uchádza procesným návrhom, pri dodržaní zákonných lehôt a splnení ostatných zákonných povinností spojených s takýmto návrhom. Účastník konania nemá právny nárok na to, aby vymohol od správneho orgánu uplatnenie úradnej moci na nariadenie obnovy konania, pretože touto mocou nedisponuje. Oprávnenie uvážiť, či sú splnené zákonné podmienky pre využitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku z moci verejnej (úradnej), patrí

výlučne orgánu verejnej správy.

26. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (III. ÚS 343/07 zo dňa 20.1.2009) a z neho citované právne vety, na ktoré žalobca poukazuje, v prejednávanom prípade nie je podľa názoru kasačného súdu možné rozumne aplikovať, pretože sa netýka oprávnenia iniciovať uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku v administratívnom konaní, čo je vo svojej podstate výnimočný zásah do právneho stavu nastoleného právoplatným rozhodnutím orgánu verejnej správy. Žalobcom označené rozhodnutie totiž súvisí s interpretáciou pravidla 27 ods. 4 vykonávacieho predpisu (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí č. 345/1998 Z.z.) k tzv. Madridskej dohode o medzinárodnom zápise továrenských alebo obchodných známk (vyhláška ministra zahraničných vecí č. 65/1975 Zb.) a právomoci Úradu priemyselného vlastníctva z úradnej moci začať konanie o vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodnej ochrannej známky vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky. Túto právomoc má v riešenej situácii výlučne Úrad priemyselného vlastníctva a podľa Ústavného súdu je povinný ju uplatňovať v súlade s účelom, na ktorý mu bola zverená, čo znamená, že samotná existencia takejto právomoci v sebe zahŕňa nielen oprávnenie, ale aj povinnosť začať uvedené konanie, ak je dostatočne preukázané, že boli splnené zákonné podmienky na jeho začatie.

27. Kasačný súd však znovu zdôrazňuje, že žalobca ako účastník daňového konania disponuje oprávnením podať návrh na povolenie obnovy konania z tých istých dôvodov, pre ktoré môže nariadiť obnovu konania správny orgán z úradnej moci. Skutočnosť, že toto oprávnenie žalobca nevyužil, mu nedáva možnosť obísť zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania, najmä v súvislosti s dodržaním zákonom stanovených lehôt, prostredníctvom „návrhu“ na nariadenie obnovy konania z úradnej moci. Takýto postup by podľa názoru kasačného súdu znamenal, že ustanovenia Daňového poriadku o povolení obnovy konania na návrh účastníka konania by boli nadbytočné. Najmä by sa však priechil požiadavke právnej istoty a stability právnych pomerov založených právoplatným rozhodnutím orgánu daňovej správy.

28. Z uvedených dôvodov je kasačný súd toho názoru, že podanie žalobcu zo dňa 18.9.2013 nie je procesným návrhom účastníka konania, s ktorým by boli nutne spojené právne následky začatia konania na nariadenie obnovy konania. Ide len o neformálny podnet pre nariadenie obnovy konania z úradnej moci, ktorý Daňový poriadok neupravuje a preto sťažovateľ nemal právnu povinnosť o tomto podaní rozhodovať procesným rozhodnutím, ako to konštatoval krajský súd. Ak toto podanie žalovaný vybavil informatívnym oznámením zo dňa 15.11.2013, postupoval podľa názoru kasačného súdu v medziach zákona.

29. Kasačný súd považuje za potrebné nad rámec sťažnostných bodov poukázať na ustanovenia zákona, podľa ktorých obnovu konania povoľuje, nariaďuje alebo návrh na obnovu konania zamieta orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni o veci, ktorej sa obnova konania týka (§ 76 ods. 1, 2 Daňového poriadku). Z tohto pohľadu je nesprávny právny záver krajského súdu, podľa ktorého bol sťažovateľ ako druhostupňový správny orgán nepríslušný na konanie vo veci a mal ju postúpiť príslušnému správcovi dane. Kasačný súd je toho názoru, že podanie žalobcu zo dňa 18.9.2013 smerujúce k obnove konania sa týka rozhodnutia bývalého Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky a preto to bol práve sťažovateľ, ktorý bol oprávnený i povinný sa vecou zaoberať.

30. Z uvedených dôvodov považoval kasačný súd kasačnú sťažnosť za dôvodnú a preto postupoval podľa § 462 ods. 1 S.s.p. a rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, v ktorom bude právnym názorom kasačného súdu viazaný (§ 469 S.s.p.).

31. Nárok na náhradu trov kasačného konania bude predmetom rozhodovania krajského súdu (§ 467 ods. 3 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutí n i e j e přípustný opravný prostředek (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).